

De roverval

(Every little Crook and Nanny)

Komedie in twee bedrijven

door

PAT COOK

vertaling

Aris Bremer

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE ROVERVAL - EVERY LITTLE CROOK AND NANNY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PAT COOK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1995 by Pat Cook
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

LIMMY VAN SCHOTEN	gepensioneerde kinderjuf, goedgehartig
JOSEFIEN MINDERHOUT	ook gewezen kinderjuf, naïef
CARMEN DRUKKER	nog werkzaam als kinderjuf, bits
STUT BEUGEL	weinig succesvolle crimineel
PANK TURFMAN	zijn olijke handlanger
TEDDY HINKELPRAK	wat te aardige jongeman
BETTY COLIJN	zijn pientere verloofde
GEMCO SIMONS	onuitstaanbare kwajongen
DAVID COLIJN	commissaris van politie
MEVROUW SIMONS	moeder van Gemco

Decor:

Limmy's woonkamer, tjokvol met prulletjes en herinneringen aan haar vele jaren als kinderjuf.

Er zijn drie deuren: de buitendeur bevindt zich middenachter, rechts is de keukendeur en links die naar haar slaapkamer.

Rechtsachter is de trapopgang naar de slaapkamers op de verdieping. De inrichting bestaat uit in bloemmotieven gestoffeerde meubels. Hier en daar staan tafeltjes met snuisterijen. Een sofa staat prominent middenvoor, met daarnaast een leunstoel en een koffietafeltje. Naast de keukendeur staat een klein bureautje met daarop de telefoon en een oude radio.

Het vertrek ademt een gezellige uitnodigende sfeer, men kan welhaast de geur van koffie en narcissen ruiken.

Benodigdheden:

koffiepotjes, theeblad met pot en glazen, suikerpot met –lepel
groot blauw boek, 2 identieke aktetassen, grote mand
kaartspel, scrabblespel, tijdschriften, kranten, blauwdrukken
herenzakdoek, herenkostuum, grote oorhangers
touw, gereedschappen, scorebord en pen
bundels geld, breispullen, felicitatiespandoek, verpakte cadeaus
cake, allergiepillen.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Uit de radio klinkt klassieke muziek. CARMEN en JOSEFIEN zitten op de bank, drinken kalm hun koffie en genieten zichtbaar van de harmonieuze tonen.

CARMEN: Wat heerlijk, niet?

JOSEFIEN: O ja, héérlijk.

CARMEN: Die violen, al die violen zo bij elkaar.

JOSEFIEN: Héérlijk.

CARMEN: Zelf kom ik er nooit toe om nooit naar zoiets te luisteren.

JOSEFIEN: Nee?

CARMEN: En zelf kan ik geen noot spelen, nee, op geen enkel instrument.

JOSEFIEN: Ik ook niet, o nee. Ondanks alle pogingen van mijn vader...

CARMEN: O?

JOSEFIEN: Hij heeft destijds bijvoorbeeld een accordeon voor me gekocht.

CARMEN: Een accordeon. Had hij zo'n hekel aan jou?

JOSEFIEN: Zo'n ding is nog erger dan een blokfluit. Chronisch kippenvet! Brengt die man zo'n ding mee naar huis zonder zich ook maar even af te vragen of ik er wel zin in had. Hij zag me zeker al gloreren op allerlei familiefeestjes.

CARMEN: Zo zijn ouders.

JOSEFIEN: Zo zijn ze, Carmen.

CARMEN: Hoe is dat verder afgelopen, Josefien? Met die accordeon, bedoel ik.

JOSEFIEN: Ik heb toen toch uitgevonden wat ermee te doen.

CARMEN: Aha! Je hebt toch maar op dat ding leren spelen, jaren muzieklessen gevolgd, vingeroefeningen gedaan, noten leren lezen, aan opvoeringen meegedaan. Je kon zeker alle populaire liedjes begeleiden. De hele familie was apetrots op Josefien. Zoiets?

JOSEFIEN: Nee... van die accordeon heb ik een lampenkap gemaakt.

CARMEN: O, héérlijk!

(LIMMY komt op door de keukendeur, ze roept naar haar kat in de keuken)

LIMMY: Nee! Jij eet dat wel! Jij kijkt eerst maar 'ns of je het lust. Vooruit! Eet! Je houdt er vast wel van! Toe! Eet! Kijk of je het lust!

JOSEFIEN: Lust Kitty het niet?

LIMMY: Ze wil er niet van eten. *(Wil de deur dichtdoen, maar voor ze die geheel gesloten heeft, drukt iets groots aan de andere kant de*

deur weer wat meer open. Zij drukt die weer wat dichter) Nee, jij gaat eten! *(Korte tijd wat heen-en-weer geduw)* Nee, nee, nee, jij gaat het proberen. Ik kom straks bij je kijken.

JOSEFIEN: *(heeft het met grote ogen gevolgd)* Alsjeblieft!

CARMEN: Heeft het beest niet gewoon genoeg gegeten?

LIMMY: *(drukt tegen de deur)* Nee, jij moet deze actie stoppen en je eten opeten. Vooruit! Toe! *(Ze krijgt uiteindelijk de deur geheel dicht, ze draai zich naar de anderen en slaakt een diepe zucht)* Ze is in die paar maanden echt wel gegroeid, vinden jullie ook niet?

CARMEN: *(knikt)* Dat kan je wel zeggen.

JOSEFIEN: *(knikt)* Zeg dat wel.

LIMMY: Dat dacht ik ook. *(naar haar stoel naast de bank, zit, pakt een breiwerk op)*

JOSEFIEN: *(na korte stilte)* Ik... ik weet dat wij het er al eerder over gehad hebben, maar... Limmy, weet je zeker dat het een kat is?

CARMEN: Ze is zo gigantisch groot.

JOSEFIEN: Voor een kat, bedoel je, Carmen?

CARMEN: Ja, natuurlijk voor een kat. Voor een buffel is ze nog aan de kleine kant.

LIMMY: Ze is gewoon een lief katje maar nog in de groei.

CARMEN: Jawel, maar wanneer begint ze nou 'ns lief te worden en stopt ze met groeien.

JOSEFIEN: En... eh, de rest van die schoen van mij, heb je die nog teruggevonden?

LIMMY: Nee, ik denk dat ze die helemaal heeft opgegeten.

JOSEFIEN: Een kat die zomaar schoenen gaat eten!

CARMEN: Wees blij dat je op dat moment niet in die schoenen stond!

LIMMY: Ik denk dat het komt omdat ze in het wild is opgegroeid. Dat zeiden ze tenminste toen ik haar uit dat asiel meenam.

JOSEFIEN: O, wat zielig toch eigenlijk.

CARMEN: Anders hadden ze haar moeten... nou, je weet wel.

JOSEFIEN: Moet je niet aan denken. Vreselijk. *(tegen LIMMY)* Dat was het geval dus, hm? Je moest haar wel meenemen of anders hadden ze haar moeten... je weet wel?

LIMMY: Dat denk ik wel. Ze zeiden zoiets als van: "t is of het één of het ander." En dat andere is... je weet wel.

JOSEFIEN: *(tegen CARMELLA)* Dat is het probleem met Limmy. Ze is gewoon te goedhartig.

CARMEN: Precies, dat is ze.

LIMMY: Hé, hallo, ik zit hier, je kan me dat ook in mijn gezicht zeggen. Trouwens, ik geloof helemaal niet zo in goedhartig zijn. Nee. Helemaal niet. Met alleen maar goedhartig te zijn was ik nooit een

goeie kinderjuf geweest.

JOSEFIEN: En je was een goeie kinderjuf, Limmy. Trouwens dat waren we alledrie.

CARMEN: Hallo. Ik ben het nog, ja! Ik werk tenminste nog als kinderjuf, al ben ik bij de familie Simons "Gemco's gouvernante"! (*staat op, loopt naar de radio, doet die uit*)

JOSEFIEN: Maar kinderjuf of nanny of gouvernante of hoe ze je ook willen noemen, jij bent nog aan een betrekking gebonden.

CARMEN: Mocht ik die Gemco maar binden. Een stoel, een stevig stuk touw...

LIMMY: Geeft-ie nog steeds problemen?

CARMEN: Je weet het, jochies op die leeftijd, ze kunnen een ramp zijn.

LIMMY: Wat ga je eraan doen?

CARMEN: Weet ik niet. Misschien iets met een kat...

(*TEDDY op van boven*)

TEDDY: Goedemiddag allemaal.

LIMMY: Goedemiddag, Teddy. Heerlijke dag, niet waar?

TEDDY: Zeker, heerlijk.

CARMEN / JOSEFIEN: Héerlijk.

TEDDY: (*grapt*) Ik stoor de dames toch niet in het beramen van één van hun stiekeme plannetjes? (*buigt over naar JOSEFIEN, die giechelt*)

LIMMY: Gedraag je, jongeman.

TEDDY: Geen plannetjes? Ik dacht toch echt dat ik jullie net hoorden praten over een overval op de bank hier om de hoek. (*waarschuwend vinger naar CARMEN*) Voor de draad ermee, mevrouw Drukker. Heb ik uw foto niet bij de politieberichten gezien?

CARMEN: Dat zal je wel gedroomd hebben. (*zit weer op de bank, glimlacht naar de giechelende JOSEFIEN*)

LIMMY: Je gaat naar je verloofde?

TEDDY: Nee, ze komt me hier ophalen. We gaan picknicken. Enig niet?

O ja, hebt u misschien wat ketchup voor me. Ze vergeet die altijd.

LIMMY: Er staat nog wat in de keuken.

TEDDY: Mooi. (*naar de keukendeur*)

CARMEN: Klop maar even, die ketchup gooit de kat wel naar je hoofd. (*TEDDY trekt geschrokken zijn hand terug van de deurkruk*)

TEDDY: Kitty! Ach, ik... koop onderweg wel wat.

JOSEFIEN: (*tot LIMMY*) Zie je nu wel, je eigen huurder is bang voor dat beest.

TEDDY: De ME zou zich nog terugtrekken!

LIMMY: Jullie moeten niet zo overdrijven. (*tot TEDDY*) Vertel 'ns, wanneer krijgt Betty eigenlijk haar diploma krijgt?

TEDDY: Aan het eind van de week. En ik zeg het nog één keer: het is geen school, het is een academie. En ze krijgt geen diploma, maar ze behaalt een graad.

CARMEN: Een academie is toch alleen maar een duur woord voor "school".

TEDDY: Als je het een academie noemt kan je een hoger salaris verwachten. *(gaat op een armleuning zitten)* Weet je wat, ga jullie alledrie gezellig mee picknicken.

LIMMY: Je weet niet wat je zegt. Een picknick is romantisch, daar heb je geen drie oudere dames bij nodig.

JOSEFIEN: Het lijkt mij wel leuk.

CARMEN: Om toe te kijken? *(TEDDY lacht hierom)* En dan juichen en applaudisseren bij elke hap die zij nemen?

LIMMY: Hoe dan ook, ik moet thuisblijven. Er komt een mogelijke huurder voor een kamer, nog zo'n aardige jongeman.

TEDDY: Ik zou hem maar bij de deur fouilleren, je kunt niet weten tegenwoordig. *(stoot JOSEFIEN aan)* Is dat geen aardig werkje voor u? *(JOSEFIEN giechelt weer)*
(DEURBEL)

LIMMY: *(staat op)* Dat zal hem zijn.

TEDDY: Of het is mijn lief. *(naar de entree, stopt)* Wie zal het zijn? De beauty of het beest?

CARMEN: We hebben hier aan één beest genoeg.
(TEDDY opent de deur, BETTY komt binnen)

TEDDY: Het is mijn beauty.

BETTY: Hai, schat.

(TEDDY kust haar, verlegen duwt ze hem wat terug)

JOSEFIEN: *(tot CARMEN)* Ik moet altijd zo lachen.

CARMEN: Waarom?

JOSEFIEN: Die twee. Teddy en Betty. Zo schattig.

BETTY: Niet hier, Teddy, niet met iedereen erbij.

TEDDY: Te laat, ze hebben vast al gezien dat we elkaar kusten. *(tot de ANDEREN)* Er is toch niemand gedesillusioneerd nu, hoop ik?

CARMEN: Op onze leeftijd koester je helemaal geen illusies meer.

JOSEFIEN: *(dromerig)* Niet helemaal, maar een beetje nog wel... toch?
(CARMEN kijkt JOSEFIEN verbaasd aan)

BETTY: *(loopt het vertrek in)* Dag, dames, dag mevrouw van Schoten.

LIMMY: Hè, toe, zeg Limmy, alsjeblieft. Je ziet er uit om te stelen, Betty.
(tot de andere vrouwen) Schattig, vinden jullie ook niet?

CARMEN / JOSEFIEN: Schattig.

LIMMY: En nu gaan jullie er fijn vandoor samen.

BETTY: *(lachend tot TEDDY)* Ik geloof dat ze ons weg wil hebben.

TEDDY: *(bij de buitendeur)* We moesten ook maar niet langer blijven, er komt een nieuwe huurder langs.

BETTY: Daar heeft Limmy onze hulp niet bij nodig, die kan alles aan.

TEDDY: Denk je? Heb je die kat gezien die nu de keuken onveilig maakt? *(neemt BETTY mee naar buiten)*

BETTY: Tot ziens allemaal! *(BEIDEN af)*

CARMEN: *(staat)* Ik dacht dat ze nóóit weggingen.

LIMMY: Carmen, jij mag ze zeker niet zo?

CARMEN: Haar wel, maar hèm, nee, hem vertrouw ik niet.

JOSEFIEN: Vanwege zijn glimlach zeker, jij mag niemand die glimlacht.

CARMEN: Ik vind hem gewoon een beetje teveel van alles. Te gelukkig, te vriendelijk, te behulpzaam. Hij doet me aan een zekere verkoper van tweedehands auto's denken.

JOSEFIEN: Jouw ex zat toch ook in de tweedehands auto's?

CARMEN: Die bedoel ik. *(tot LIMMY)* Zeg, jouw nieuwe huurder, wat is dat voor iemand?

LIMMY: Wacht even, hij heeft nog geen ja gezegd.

JOSEFIEN: Maar je weet toch wel wat van hem?

LIMMY: Zeker. Hij is één van mijn vroegere pupillen. Kleine Stut Beugel. Nou ja, hij moet nu wel ergens in de dertig zijn.

CARMEN: Je bedoelt dat jij ooit zijn kinderjuf was.

LIMMY: Ja.

CARMEN: *(naar LIMMY)* Is dat nu wel een slim idee? Gezien hoe goedhartig jij bent? Durf jij zo iemand wel huur in rekening te brengen?

LIMMY: Als ik wil kan ik heel streng zijn... anders had ik het niet gered als kinderjuf. Hospita of kinderjuf, dat maakt echt niet veel uit. *(Vanuit de keuken klinken heftige stoten tegen de deur. JOSEFIEN kijkt naar de voordeur)*

JOSEFIEN: Ik denk dat je huurder voor de deur staat.

CARMEN: *(op haar hoede)* Nee, dat geluid komt uit de keuken.

LIMMY: O. Kitty's bord zal leeg zijn. *(naar de keukendeur, opent die)* Kalm, kalm, zijn de happies-happies op dan? *(luid MIAUW)* Dat is mooi. *(af in de keuken, sluit de deur)*

JOSEFIEN: *(na korte stilte)* Moeten we haar niet bijstaan?

CARMEN: Ga je gang. Mijn verzekering dekt geen schade toegebracht door een kat met een schildklierafwijking. *(DEURBEL)*

JOSEFIEN: Dat zal de man voor de kamer zijn.

CARMEN: O ja, die kleine Stut Beugel. Was hij niet dat kereltje dat altijd met elektriciteit experimenteerde?

JOSEFIEN: O, die van die explosie?

CARMEN: Er was toch iets met een oom die al zijn haar verbrand had?

JOSEFIEN: Nee, ik geloof niet dat hij dat was. Ik denk dat hij het ventje was die ratten stuurde naar alle mensen waar-ie een hekel aan had.

CARMEN: Wat stuurde hij de mensen waar hij géén hekel aan had?

JOSEFIEN: Die waren er niet, geloof ik.

CARMEN: Wacht, dat was het knulletje van der Knaap! Dickie van der Knaap! Die nu in de gemeenteraad wil.

JOSEFIEN: Ik hoop dat hij mij geen verkiezingspost stuurt!

(DEURBEL)

CARMEN: Nou ja, ik denk dat ik toch maar beter... *(naar de voordeur, opent die, STUT komt binnen)*

STUT: O, eh... sorry, ik dacht mevrouw van Schoten... hier was.

CARMEN: Komt u binnen.

STUT: Limmy van Schoten?

CARMEN: Die hebben we hier in de aanbieding.

(CARMEN sluit de deur, kijkt STUT strak aan. Deze kijkt van de een naar de ander)

STUT: Ik word verwacht. Beugel.

CARMEN: Hoe?

STUT: Beugel. Stut Beugel.

CARMEN: Stut Beugel? Hoe verzinnen uw ouders het. Lijkt meer op een aanbieding in een bouwmarktfolder.

JOSEFIEN: *(naar STUT)* Ik ben Josefien Minderhout en deze spotvogel heet Carmen Drukker.

CARMEN: *(tegen JOSEFIEN)* Hou je in, mevrouw Minderhout! Spotvogel!

STUT: Mevrouw lijkt helemaal niet op een spotvogel.

CARMEN: Dank je wel.

STUT: Maar een tikkeltje vreemde vogel is ze wel.

CARMEN: Hé, u zoekt toch geen moeilijkheden, wel?

STUT: *(buigt zich naar CARMEN over)* Mevrouw, vreemde vogels zijn zeldzaam en daarom kostbaar.

JOSEFIEN: Wilt u niet gaan zitten?

STUT: Eigenlijk zou ik graag de kamer willen zien.

JOSEFIEN: O, ik denk dat u enthousiast zal zijn. Zo netjes en schoon is het, en in zo'n rustige buurt, en keurig gemeubileerd, en een eigen toilet, en airco....

(LIMMY op uit de keuken met een blad met theepot en glazen, zorgvuldig sluit zij de deur achter zich)

LIMMY: Dat geloof je toch niet, Kitty heeft nog steeds honger. *(zet het blad neer)*

CARMEN: *(tot STUT)* En er is hier een kat met de afmetingen van een

koe.

STUT: Juf Limmy?

LIMMY: Ach, kleine Stut. *(naar STUT, omhelst hem, daarna:)* Laat me 'ns naar je kijken. Wat ben jij groot geworden! Een echte knappe jongeman. Zo, zo, zo...

CARMEN: *(tot LIMMY)* Vraag 'ns of-ie nog steeds experimenteert met elektriciteit.

STUT: O, dat niet alleen, ik speel ook graag met explosieven.

LIMMY: Let maar niet op haar. *(knikt naar CARMEN)*

JOSEFIEN: Carmen vertrouwt gewoon helemaal niemand.

STUT: Dat is behoorlijk slim.

CARMEN: Dank je wel.

STUT: Voor een vogel.

CARMEN: Zullen we de vogels maar laten rusten.

STUT: *(tot LIMMY)* U bent ook geen steek veranderd. Precies zoals ik mij u herinner. Maar waar is die liniaal die u zo dreigend in uw hand hield? En die andere hand die mij bij m'n nekvel greep?

LIMMY: Tjonge, tjonge, wat was jij ook een energiek mannetje. *(tegen de ANDEREN)* Ik heb hem een keertje betrappt toen hij bezig was op die watertoren aan de rand van de stad te klimmen.

JOSEFIEN: Hoe kreeg je hem naar beneden?

STUT: Dat kreeg ze niet voor elkaar, ik woon er nog.

JOSEFIEN: *(onzeker)* Uh?

STUT: Maar nu zoek ik toch een echte kamer.

CARMEN: Dit verhaal deugt niet.

LIMMY: Nogmaals, let maar niet op haar. Stut, dit is dus de woonkamer. *(wijst naar links)* Daar is mijn slaapkamer. En daar is de keuken. *(loopt naar de keukendeur, opent die)* Kijk, dit is Kitty. *(STUT kijkt de keuken in, zijn mond valt open)* Daar heb ik mijn handen vol aan. *(sluit de deur)*

STUT: Het lijkt King Kong wel. Heeft die een eigen... slaapkamer?

LIMMY: Nee, ze slaapt overal waar ze maar zin in heeft.

STUT: Zo heb ik ook een vriendinnetje gehad...

(LIMMY naar de trap, STUT volgt)

LIMMY: De huurders hebben hun kamers op de verdieping. Ik zal je jouw kamer laten zien.

STUT: Er zijn nog meer huurders?

LIMMY: Op het moment maar één. Teddy Hinkelprak.

STUT: Hoe?

LIMMY: Hinkelprak.

STUT: Lijkt me meer iets voor de paralympics.

LIMMY: Ik denk dat jullie elkaar wel zullen liggen. Volg me maar.

(LIMMY af, STUT volgt, stopt, keert naar de dames)

STUT: Jullie blijven hier nog even?

CARMEN: Waarom?

STUT: Als die kat iemand opvreet is het handig als anderen de restanten kunnen identificeren. *(grinnikend af)*

CARMEN: Hij is slimmer dan ik dacht.

JOSEFIEN: Ik vind dat hij rare grapjes maakt.

CARMEN: Hm, ik mag hem wel.

JOSEFIEN: Dat zal wel weer.

(Vanuit de keuken klinken harde geluiden tegen de deur, de dames kijken naar de deur en dan naar elkaar)

JOSEFIEN: Ik ga daar niet in!

CARMEN: Wat zou die kat willen?

JOSEFIEN: Misschien naar buiten? Benen strekken. Eh... poten bedoel ik. Zo'n kat heeft ruimte nodig.

CARMEN: Ja, enkele reis Gobi woestijn!

(Ze gaan pratend behoedzaam naar de keukendeur)

JOSEFIEN: Ik vraag me af wat er zou gebeuren als we haar de achterdeur uit zouden laten gaan, puur per ongeluk natuurlijk.

CARMEN: Denk jij nou echt dat Limmy ons dan niet door zou hebben?

JOSEFIEN: Maar het zou voor haar bestwil zijn! Ze kan dit helemaal niet aan. Op haar leeftijd! Ze wordt dat beest nooit de baas.

CARMEN: Maar dat beest haar wel.

(PANK stilletjes binnen door de voordeur, sluit die, blijft staan. CARMEN en JOSEFIEN gaan weer terug, zien Pank niet)

JOSEFIEN: Toch denk ik dat-ie niet ver zou komen. Die krijgt zo weer honger, denk ik.

CARMEN: Geven we het monster een lunchpakketje mee. Wat harde hapjes, wat gezond groen, een kalfs... *(beiden zien PAT)* Kijk nou, heeft iemand over een olielamp gewreven?

JOSEFIEN: Hiervoor was u er toch helemaal niet?

PAT: Voor wat?

JOSEFIEN: Toen wij hier nog waren voordat we daar heen gingen maar ook weer terugkwamen, toen was u er nog niet!

PAT: Hu?

CARMEN: Wilt u misschien een kat?

PAT: Nee, dame, dat zal niet gaan. Ik mot van katten vreselijk niezen. Zelfs van de allerkleinste.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto